

nud haige sedda kanda ja nörkas kotti al ärra;
 agga kui Brantsus temmale mönned lögid olli
 palja mögaga sejja peäle annud, wöttis haige
 kotti jälle selga ja kandis eddasü, funni laagri.
 Ja wata, se olli hea arsti rohhi. Kotti kandja
 haigus faddus seitsmimast tunnist, et ta pärast
 veel süddamest römus olli, et temma pärast.
 keigel ello ajal, eunam haigust ommas ihbus
 ei tunnud.

Peks ei te jo ias kurja,
 Mis siin rahwas laidab mirja?
 Brantsus, se suur hirmoandja,
 Satis foera-kotti kandja, —
 Läbbi omma hullo tojo —
 Haige mehhé, terwelt fojo! —
 Nenda hoidwad witsa kimbud
 Kurja laste vahhad tembud,
 Oige omma näggematta.
 Et need jáwad teggematta;
 Mis, kui isjad witsjad wöiwad,
 Lapsed tehha kohhe töttrad.
 Nomo tunneb wagga siis,
 Walla se, fell' vahha wiis!
 Nenda, kui me praego näinud,
 Peks ka haiget terveks teinud;
 Mis siis turjal lapsel loota?
 Ühtid muud, kui peks oota!

Kus ei nöu hea sõuna,
 Seäl on peks siis issa fenna!

Löukoera rammut.

Sedda en nähtud, et löukoer hea hobusega
 nisammo sfergeste metsa joosseb, kui rebbane
 annega. Üks mees ütleb, et temma omma fil-
 maga näinud, kui noor löukoer ühhe täiskas-
 wand hobusega terve pennifoorm maad, sealt
 paigust juus ärramünd, kus ta hobbusit esmalt
 olli ärramurdnud.

Üks teine, nimmeaga Sparmani, firjutab, et
 temma Ahvrikama louna pool otjas omma fil-
 madega näinud, kui suur löukoer sure tuggewa
 lehma suhho tömbanud ja sellega ni rutto ärra
 läinud, kui kas hiriga, ja on veel ülle laia ja
 suggawa krawi forganud, kui olles pu-leht
 temma sius olnud.

Se rammo, mis löukoera sees,
 On hirmus innimeste ees,
 Mis ta on sanud selle täest,
 Kes keik on lonud wäaga häast.
 Kus see, helde, fallis Ma,
 Seäl omma waerva elada:
 Siin tappab rahvasi wina joom,
 Seäl murrab jälle metja loom;